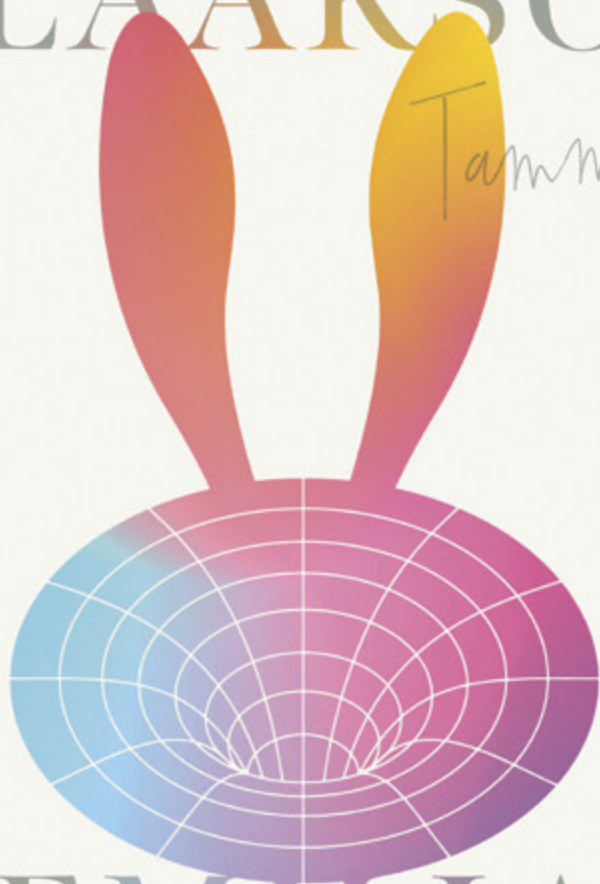

LAAKSO

Tammi

EMILIA
SUVIALA

EMILIA SUVIALA

LAAKSO

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kirjassa siteerataan kappaletta:
I Want Your Sex, san. George Michael (1987)

1. painos
© Emilia Suviala ja Tammi 2025
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7035-7
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

Äidille

*jolta sain sanat
joista rakentaa koti*

Retriitti

Marilynne ajoi mutkittelevaa rantatietä vasemmalla puolellaan jyrkkä kallionseinämä, oikealla Tyyni valtameri. Aaltojen pauhu sai mielen levottomaksi. Se veti puoleensa kuin takkatuli, varasti huomion ilman suurempaa syytä. Tyyni valtameri, joka ei nimestään huolimatta ollut koskaan tyyni. Se pitäisi uudelleenbrändätä kuvastamaan tuotteen todellista luonnetta, Marilynne tuhahti ja piti katseensa edessä kulkevan lava-auton takapuskurissa.

Vaikka hän puristi rattia tiukasti, kaasujalka oli pidettävä höllänä. Näillä teillä ei saanut antaa keskittymisen herpaantua tai edessä olisi onnettomuus. Koskaan ei tiennyt, mitä seuraavan mutkan takana odotti. Kilpapyöräilijöillä oli tapana kiittää ihonmyötäisissä paidoissa ja takapuolesta topatuissa sortseissa keskellä ajokaistaa. Tai sitten vastassa saattoi olla tielle eksynyt eläin. Kerrankin hän oli joutunut ajamaan pesukarhun päältä välttääkseen kolarin. *Pesukarhu tai minä*, Marilynne muisti lohduttaneensa itseään viskaamallaan muhjaantuneen raadon lapiolla rantakivikkoon. Tapahtumasta oli jo aikaa, mutta hänen mieleensä hiipi muisto hetkestä, jolloin eläin oli litistynyt auton etupyörän

alle. Vain pehmeä töytäisy ja elävä olento oli muuttunut veriseksi kasaksi luita ja lihaa.

Kotona Marilynne oli joutunut huomauttamaan useita kertoja ennen kuin Brian oli viimein kammennut itsensä sohvalta, suihkuttanut lapion puhtaaksi kuivuneesta verestä ja palauttanut sen takakonttiin. Kaliforniassa oli osattava varautua luonnonmullistuksiin. Maanjäristys, metsäpalo tai myrsky saattoi yllättää koska vain. Hekin olivat vuosien saatossa oppineet nukkumaan tukevat kengät ja taskulamppu sängyn alla, ensiapulaukku käden ulottuvilla.

Marilynne tarkasti matka-ajan ajopaneelin digitaalinäytöltä, mutta navigointilaite oli lakannut toimimasta huonon nettiyhteyden vuoksi. Kartalla liikkui vain yksinäinen, koukeroista tietä kulkeva pallo. Vaikka risteyskiä ei tällä tieosuudella ollutkaan, Marilynne kaipasi sinistä opastinviivaa, joka osoittaisi reitin määränpäähän.

Mutta löytäisi hän perille ilman teknologiaakin. Retriittipaikan nettisivuilla oli vakuutettu, että tienvarren opaskyltti olisi huomiota herättävän iso ja valaistu, joten sitä ei voinut olla näkemättä.

Tulijoita oli informoitu etukäteen, että yhteydenpito ulkomaailmaan olisi viikonlopun aikana hankalaa. Matkapuhelimet toimisivat vaihtelevasti, yleensä eivät kuulemma ollenkaan. Ohjeissa oli kehoitettu varaamaan mukaan 25 sentin kolikoita tiluksilla sijaitsevaa puhelinkoppia varten. Mutta Marilynne ei ollut kokenut sitä tarpeelliseksi. Hän pärjäisi kyllä kaksi yötä ilman Briania ja Rubya. Olihan hän ennenkin viettänyt useita päiviä putkeen työpaikallaan, ottanut vain välillä lyhyet unet kampuksen makuutiloissa, eikä hän ollut silloinkaan pahemmin ilmoitellut tekemisistään kotiin.

Lava-auton takapuskuri lähestyi uhkaavasti, ja Marilynne oli jarrutettava. Letkan vauhti hidastui mateluksi. Pyöräilijöiden ja satunnaisten eläinten lisäksi reitillä kulki paljon turisteja, jotka pysähtyivät valokuvaamaan kapean ajotien pientareille. Juuri tälläkin hetkellä lukemattomia puhelimia ympäri maailmaa koristi todennäköisesti lähes identtinen taustakuva. Poseeraajien kasvot vaihtuivat, mutta taustalla näkyivät aina sama valtameri, rantakalliot ja tyrskyt, samat hylkeenpoikaset ja rantahiekalla retkottavat merinorsut. Ihmisillä oli universaali tarve kahlita draamattinen maisema ja kehystää luonto osaksi omia muistojaan.

Oli hänkin syyllystynyt samaan, pakko se oli myöntää. Marilynne oli puolimatkassa päättänyt ajaa pidempää maisemareittiä, koukannut sitten tien laitaan ja jäänyt turistiryhmän imussa kuvaamaan rantakalliolla yksinään töröttävää sypressiä. Hän oli asunut länsirannikolla jo vuosia, mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän oli pysähtynyt ihastelemaan maankuulua puuta. Kerrankos sitä retriittiin mentiin. Rentoutumisen voisi yhtä hyvin aloittaa jo matkalla.

Osa letkasta oli kääntynyt parkkialueelle ja liikenne veti taas. Marilynne laski, että hänen pitäisi olla määränpäässään pian. Silloin jäisi reilusti aikaa tutustua retriittipaikkaan ennen kuin ensimmäinen joogatunti alkaisi.

Kun hän oli vielä eilen yrittänyt puhelimessa vaihtaa varaustaan yhden hengen huoneeseen, vastaanottovirkailija oli vakuuttanut, että jaettu huone oli tärkeä osa kokemusta. Paikka oli kuuluisa yhteisöllisyydestään. Uusiin ihmisiin tutustuminen ja kokemusten vaihtaminen loi pohjaa henkille kasvuille. Sitä paitsi kaikki majoitustilat oli täyteen buukattu. Jokainen sänkypaikka käytössä, lattiamajoitusta

myöten. Ajatus ventovieraista samassa tilassa jakamassa yhtä kylpyhuonetta tuntui ahdistavalta, mutta ehkä se ei olisi niin hirveää, Marilynne mietti.

Kun Brian oli muutamaa viikkoa aiemmin udellut hänen työaikataulujaan antamatta selkeää selitystä, hän oli päättänyt leikkiä olevansa juonessa mukana. Brianin olemukseen oli ilmaantunut yhtäkkiä uudenlaista puhtia, ja Marilynne oli ehtinyt jo innostua, että masentunut mies oli viimein kömpinyt ulos kuorestaan. Mutta kun hän oli viikko sitten ensin löytänyt meikkipöydältään lahjakortin *Meditaatio ja jooga – Tie rakkauteen* -kurssille ilman sen kummempia saatekirjeitä tai selityksiä ja heti perään löytänyt Brianin nukkumasta vällyjen alta vaikka oli vasta alkuiltä, Marilynne oli joutunut toteamaan, että hänen miehensä yllättävä energiapiikki oli lopahtanut.

Nytkin Brian luultavasti retkotti kotona sohvalla rapsutellen kainalossaan Rubya, heidän nallen näköistä labradoodlen pentuaan. He olivat adoptoineet lemmikin heti seuraavalla viikolla sen jälkeen, kun Marilynne oli päässyt sairaalasta. Vaikka alun perin koiran piti olla yhteinen, miehestä ja Rubysta oli muodostunut nopeasti erottamaton aisapari. Rubylla oli tapana käpertyä sohvan nurkkaan Brianin viereen ja nostaa päätään vain silloin, kun kuuli tämän äänen. Emäntänsä kutsuessa eläin vain heilautti laiskasti korvaansa ja jatkoi uniaan.

He käsitelivät vastoinikäymisiä eri tavoin. Lamaantumisen sijaan Marilynne suuntasi katseensa tulevaan. Pohjimiltaan tässä piilikin todennäköisin syy siihen, että hän oli menestynyt urallaan miestänsä paremmin. Hän mukautui elämänmuutoksiin puskemalla eteenpäin uuteen suuntaan Brianin vajotessa yhä syvemmälle omaan surkeuteensa.

Tämä viikonloppu saisi kuitenkin tuoda tauon kaikkeen tunnedraamaan, Marilynne päätti. Näinä kolmena päivänä hänen ei tarvitsisi venyttää kotiinpaluuta iltaisin, koska kammosi oven takana odottavaa jämähtänyttä tunnelmaa. Mitä kauemmaksi hän kotoaan ajoi, sitä keveämmältä hengittäminen tuntui.

Marilynne kävi mielessään läpi viikonloppulaukun sisällön. Oliko hän muistanut pakata kaiken tarpeellisen? Toisin kuin kaikki muut samanikäiset naiset Laaksossa, Marilynne ei ollut koskaan joogannut, saati meditoinut. Lahjakortin saatuaan hän oli tilannut parhaat nettiarviot saaneet trikoot ja topin ja sullonut ne sovittamatta laukkuunsa meikkipussin ja vaihtovaatteiden sekaan. Toivottavasti ne olivat kooltaan sopivat, koska muita joogaamiseen soveltuvia asuja hänellä ei ollut.

Marilynne oli ehtinyt pyörähtää vielä aamuvarhain Vizionsin kampuksella. Hän oli joutunut käyttämään kaiken tahdonvoimansa päästäkseen irrottautumaan toimistolta, kun väkeä alkoi aamuyhdeksän jälkeen valua työpöytien ääreen. Lopulta Rachel, hänen läheisin alaisensa ja luottohenkilönsä, oli lähestulkoon työntänyt hänet ulos ja seurannut parkkipaikalle asti varmistaakseen, että hän todellakin lähti matkaan. *Olet täällä viikon jokaisena päivänä. Aina töissä ensimmäisenä ja viimeisenä. Nyt pidät rauhassa vapaata ja vähän hauskaa, tällä kertaa ilman meitä.* Rachel oli mutristanut leikkimielisesti huuliaan ja päästänyt käheän tavaramerkkinaurahduksensa.

Rachel ei ehkä muistanut sitä, mutta hän oli ollut poissa kokonaiset kaksi päivää jouduttuaan sairaalaan vatsakipujen ja verenvuodon vuoksi, kun melkein toiselle kolmannekselle edennyt raskaus oli päättynyt kaavintaan. Vaikka töissä oli ollut taas kerran elämellinen kiire, Marilynne oli ollut salaa

tyytyväinen, että lääkäri oli määrännyt hänet toimenpiteen jälkeen vuorokaudeksi vuodelepoon.

Sairaalán yksityishuoneessa oli vallinnut ihana rauha. Hänelle oli tarjoiltu kahvia sänkyyn, ja sairaanhoitaja oli peitellyt hänet yöunille kuin lapsen. Marilynnne oli hyödyn­ tänyt ruokailujen rytmittämiä tyhjiä hetkiä nakutellakseen valmiiksi markkinointimemon ja ehtinyt jo päivän toiseen konferenssipuheluun, ennen kuin hoitaja oli painanut tieto- koneen kannen alas ja kehottanut lepäämään. *Keho kyllä korjaa itse itsensä, mutta mieli kaipaa nyt huomiota*, hoitaja oli sanonut ja katsonut häntä merkitsevästi. Marilynnesta oli tuntunut aivan siltä kuin hoitaja olisi nähnyt suoraan hänen sieluunsa ja tuomitsemisen sijaan pitänyt näkemäs- tään. Hän oli tuntenut yhtäkkistä halua kiertää käsivartensa tuon eläkeikää lähentelevän hoitajan turpean vartalon ympärille, painaa pänsä tämän olkapäälle ja tirauttaa itkun. Mutta niin kuin aina, hän oli pitänyt tunteensa kurissa. Loogisesti ajatellenhan hän oli ottanut tietoisén riskin aset- taessaan työnsä tärkeysjärjestyksessä ykköseksi. Tällä kertaa ei olisi kannattanut. Niin elämä joskus toimi. Sille kukaan ei voinut mitään. Oli turha jäädä tuleen makaamaan.

Töissä ei ollut tiedetty hänen tilastaan. Raskaus ei ollut näkynyt vielä ulospäin, eikä hän itsekään ollut tiennyt, mitä asiasta olisi pitänyt ajatella. Brianille uutinen oli ollut iloi- nen yllätys, mutta Marilynnen näkökulmasta kysymys oli huomattavasti monimutkaisempi. Ei teknologiamaaíman huipulla ehtinyt pumppailla rintamaitoa kahvitauolla, saati palata kotiin illalliseksi. Edetäkseen urallaan hänen oli hyväksyttävä, että työ saneli muun elämän ehdot.

Marilynnne oli ilmoittanut Rachelille saaneensa yllättävän peruutusajan intiimialueen tutkimuksiin. *Rutiinitarkastus*,

mutta tämän ikäisenä tällaista mahdollisuutta ei kannata jättää väliin, hehheh, hän oli naureskellut ja jatkanut, että joutuisi olemaan ainakin toimenpidepäivän pois töistä. Olen silti tavoitettavissa, kyllähän te sen tiedätte. Vaikkakin vähän tokkurassa.

Toimenpiteen jälkeen Marilynne oli yrittänyt unohtaa koko asian. Oli tärkeä ylläpitää hyväntuulisen keveää tunnelmaa töissä. Vizionsilla he työskentelivät yhteiskunnallisesti merkittävien teknologisten keksintöjen parissa, joiden kehittelyssä ei voinut tuhlaa aikaa. Leikkimielisyys kannusti työntekijöitä äärimmäisiin suorituksiin, ilman että nämä välttämättä edes huomasivat firman toimintakulttuuriin rakennetun asenneilmapiirin vaikutusta työtehoonsa. Pingis ruokatauolla oli kivaa, mutta vielä kivempaa oli voittaa työpaikan pingisturnaus. Voitontavoittelu toi voittajafiliksen, mikä taas kannusti yrittämään aina vain uudelleen. Siinä sivussa sitten rakennettiin kuin huomaamatta parempaa tulevaisuutta koko maailmalle.

Mäntyjen välistä pilkistävä tienvarren opaskyltti oli tosiaan huomiota herättävä. Massiivinen, psykedeelisisillä kuvioilla maalattu taulu ohjeisti alas jyrkkänä mutkittelevaa tietä kohti merenrantaa.

Portilla päivysti mies, jolla oli liehistä repsottava, värikkäistä langoista virkattu hattu ja harmaa pitkä parta, joka oli letitetty kärjestä pikkuruiselle palmikolle. Marilynne arveli, että portinvartijan ulkomuoto ei ollut varmaan muuttunut sitten 60-luvun. Retriittipaikka oli rakennettu aikakautena, jolloin nuoret ympäri maan vaelsivat länteen valtameren rantaan ja ajattelivat pelastavansa maailman pitämällä toisiaan kädestä. Ja asut olivat olleet ideologian mukaiset; ne viestivät vinksahaneella muotitietoisuudel-

laan maanläheisyydestä ja halusta irtisanoutua vallitsevista normeista.

Mies tarkisti Marilynne nimen osallistujaluettelosta, kertoi mökin numeron ja ojensi esitteen. Opaslehtisen mukaan hehtaarien laajuinen tila käsitti rantakallioita, punapuumetsää, nurmialueita ja kasvimaan. Sekä ulkoilmakylpylän, jossa vesi pulppusi maanalaisista kuumista lähteistä. *Äiti maan suonet*, esitteessä todettiin. *Jo vuosisatoja lähteille on keräännyt ylläpitämään holistista terveyttä – parantamaan niin kehoa, mieltä kuin sieluaakin.*

”Lähteitä ei kannata jättää väliin. Tuolla rantatörmällä on kokonainen ulkoilmakylpylä. Useita kuumia altaita, joista valita. Varsinkin yöllä tähtitaivaan alla kylpeminen on mieltä järjestyttävä kokemus. *Life on the edge*. Sekä kirjaimellisesti että kuvaannollisesti”, partamies sanoi ja ohjeisti pysäköimään tienvarteen. Varsinainen parkkipaikka oli kuulemma jo täynnä. Ihmiset tulivat aikaisin ehtiäkseen kylpemään lähteissä ennen opetuksen alkamista.

Löydettyään sopivan kohdan autolleen Marilynne lähti etsimään majapaikkaansa. Rinteeseen vierä viereen rakennettuja mökkejä yhdisti jyrkkä ulkoportaikko. Hän verhosi hengähdystaukonsa askelmien puolivälissä maisemien ihailuun. Kuntoilu oli jäänyt väliin viime aikoina.

Vellova valtameri pilkahti puiden takaa. Sen pauhu hallitsi äänimaisemaa. Marilynne muisti lempitelevisiosarjansa, joka kertoi newyorkilaisesta mainosmiehestä. Sarjan päätösjaksossa päähenkilö koki valaistumisensa juuri täällä, tämän samaisen retriittipaikan rantakallioilla, ja tuli luoneeksi unohtumattoman mainoskonseptin monikansalliselle juomabrändille. Jos vain päättäisi uskoa paikan taianomaiseen maineeseen, ehkä hänkin löytäisi yhteyden tiedostamattomaansa ja ratkaisi-

si kaikki työpulmansa. Toivottavasti se ei kuitenkaan vaatisi tamburiinin soittamista piirissä ilman rintaliivejä.

Saavutettuaan ylimmän tasanteen ja avattuaan mökkinsä oven Marilynne pysähtyi. Alakerran molemmat sängyt olivat varattuja. Toiselle oli jätetty vaatteita tursuava reppu, toisen yöpöydälle meikkipussi ja vesipullo. Ei auttanut muu kuin kiivetä kapeita portaita parvelle, jonne oli pedattu huoneen kolmas makuupaikka.

Parvi oli pieni mutta kodikas. Se muistutti lapsuuden puumajaa, jossa Marilynne oli kouluikäisenä kirjoittanut salaista päiväkirjaa ja syönyt vettyneitä suolakeksejä. Hän laski laukkunsa makuupaikan viereen ja tarkisti aikataulun yöpöydän esitteestä. Jos lähtisi heti, ehtisi vielä lounaalle.

Ruokalassa Marilynne tähysti vapaata tuolia tasapainotellen täysinäistä tarjotinta käsissään. Olo oli samanlainen kuin ensimmäisenä päivänä lukiossa, eikä hän pitänyt tunteesta, jonka muistot nostivat pintaan. Hän oli ollut jotakin nörtin ja cheerleaderin väliltä, teini-ikäisten mustavalkoisia luokituksia pakeneva kameleontti, joka ei sopinut oikein mihinkään viiteryhmään. Nykyään oli onneksi helpompaa. Joustava seksuaalisuuden määrittely oli tuonut valinnanvaraa myös muille elämänaloille. Ei tarvinnut enää olla yhtä tai toista, vaan sai olla kaikkea eikä mitään yhtä aikaa. Mutta tämä paikka näytti juurtuneen tukevasti menneille vuosikymmenille pronssisine seinävalaisimineen ja rauhanmerkeineen, Marilynne totesi. Hän toivoi, että joku huomaisi uuden tulokkaan ja tarjoaisi istumapaikkaa, mutta kaikki näyttivät olevan uppoutuneita omiin keskusteluihinsa.

Löydettyään vapaan pöydän ulkoterrassilta Marilynne alkoi lusikoida punajuurikeittoa.

”Onko tässä tilaa?”

Marilynne nosti katseensa keittokulhostaan. Miehellä oli insinöörimäiset, suorakulmion muotoiset silmälasit ja batiikkihuppari. Marilynne nyökkäsi ja mies laski tarjottimensa häntä vastapäätä.

”Mille kurssille olet osallistumassa?” mies kysyi ja alkoi ahmia bataattimuhennostaan.

Marilynne pani merkille, että tämän silmälasien linssit olivat rasvaisten sormenjälkien peitossa. Miten ihmeessä mies edes näki eteensä? Ehkä täällä ei tarvittu oikeita silmiä, vaan heidän oli tarkoitus hyödyntää kolmatta silmää. Marilynne melkein naurahti ääneen ajatukselle, mutta sai kuitenkin koottua itsensä. ”Rakasta, joogaa ja meditoi. Tai jotakin sinnepäin. Entä sinä?”

”Paheksunnasta ja häpeästä kohti anteeksiantoa ja transsendenssia”, mies sanoi haarukallistensa välissä.

”Olen yllättynyt siitä, kuinka täyttä täällä on. Ilmeisesti kurssitarjonta on laaja.”

Miehen haarukka pysähtyi hetkeksi ilmaan. ”Meneillään on lisäksi ainakin hierontakurssi. Sekä vapauta luovuutesi aktivoimalla oikea aivopuoliskosi.”

”Oletko ollut täällä ennenkin?”

Mies otti kulauksen teemukistaan ennen kuin vastasi. ”Toki. Monesti.”

Marilynne mietti, miten hänen eteensä oli levittäytymässä vaihtoehtoinen todellisuus, jossa osallistujien ansio-luettelot täyttyivät astangakursseista ja hengitystyöpajoista. Itse kasvatettu biodynaaminen lehtikaali ja antautuminen maailmankaikkeuden kutsuun olivat täällä todennäköisesti samalla tavalla arkipäivää kuin juoksumattotapaamiset ja luovuuden biohakkerointi Laaksossa muutama sata kilometriä pohjoiseen.

”Tämä on minun ensimmäinen kertani”, Marilynne sanoi.
”Tervetuloa!”

Mies esitteli itsensä Matthew’ksi Berkeleystä. ”Syntynyt ja kasvanut siellä. Mistäs sinä tulet?”

Kun Marilynne kertoi olevansa kotoisin itärannikolta ja muuttaneensa länteen alun perin pitkin hampain, Matthew kysyi: ”Mikä sinut sitten tänne pakotti?”

”Mieheni eli silloisen poikaystäväni opiskelut. Hain hänen perässään Stanfordin, ja päädyimme molemmat teknologia-alalle. Minnekäs muualle. Mutta en ole insinööri”, Marilynne ehätti sanomaan, koska tiesi mitä koodareista ajateltiin Laakso-kuplan ulkopuolella. ”Olen markkinoinnissa teknologiafirma Vizionsilla. Olet ehkä kuullut meistä.”

”Koodaan joskus huvikseni.” Matthew kohautti hartaitaan.

Insinööri sittenkin, Marilynne ilahtui. Yhteinen maaperä helpottaisi keskustelua, kun ei tarvinnutkaan jutella vain syvähengitystekniikoista tai chakroista.

Marilynne höllensi otetta kupistaan. Hän tunsi, kuinka vanha tuttu innostus oli palaamassa alkujännityksen jälkeen. Hän oli taas rento ja sulava oma itsensä.

”Olemme kehittäneet täysin ennennäkemättömän huippu-innovaation nimeltä M. Moniaistisen virtuaalitodellisuuslaitteemme avulla tunneyhteyden luominen toisiin onnistuu pitkienkin etäisyyksien päästä helposti ja turvallisesti. Vastavaa ei mikään muu yhtiö ole vielä onnistunut kehittämään.”

Marilynne tunsi aina suurta ylpeyttä kertoessaan M:stä. Olipa kyse sitten myyntipuheesta tai jutustelusta kahvilan jonossa.

Mutta Matthew nyökäytti vain huomaamattomasti päätään ja jatkoi syömistä.

”Meillä olisi muuten tarvetta innovatiivisille koodareille”, Marilynne jatkoi. ”Laitteen kysyntä tulee pian kasvamaan räjähdysmäisesti. Sovellusmahdollisuuksia on loputtomasti. Yhteydenpidon lisäksi M:ää käytetään jo ainakin pelaamiseen ja urheilijoiden valmentamiseen”, Marilynne lueteli. ”Tunteita on kaikessa ja kaikkialla. Ja mitä enemmän opimme niistä, sitä paremmin menestymme maailmassa.”

Matthew vaikutti edelleen välinpitämättömältä, nyt jopa ärsyyntyneeltä. Hän työnsi salaattikulhonsa sivuun ja siirtyi jälkiruokaan.

Koodareilla oli Laaksossa varaa sanella ehdot. Heitä joutui houkuttelemaan töihin jos jonkinmoisilla eduilla. Retriittipaikassa ei ilmeisesti ollut tapana puhua työasioista, Marilynne päätteli, joten hän vaihtoi aihetta.

Hän otti siemauksen kurkulla maustettua vettä ennen kuin kumartui ja madalsi ääntään: ”Mieheni halusi kovasti tulla, mutta jotenkin minä päädyin tänne yksin.”

Marilynne painotti sanomaansa pälyilemällä sivuilleen, vaikka ketään ei ollut lähistöllä.

Matthew peilasi hänen asentoaan. Silmälasien rasvaiset sormenjäljet olivat vain kämmenen mitan päässä Marilynneen kasvoista. Mies kuitenkin pysytteli hiljaa, joten hän jatkoi: ”Brian sanoi, että minun pitää hyödyntää hippien menetelmiä.”

Matthew nyökytti hyväksyvästi.

”Meditaatio lisää tehokkuutta satakymmenen prosenttia!” Marilynne julisti alleviivaavan dramaattisesti ja vinkkasi silmää.

Uusi päännyökkäys.

”Om ja kaikki muuttuu hyväksi! Ja se alastomuus! Ei rajoja! Olemme yhtä! Kuka edelleen uskoo siihen roskaan?

Tuntuu melkein siltä, että Brian salaa toivoo minulle irtosuhdetta, kun pakotti tulemaan tänne hihhuleiden sekaan.”

”Mitä vikaa salasuhteissa on?”

Matthew vaikutti olevan nyt aidosti ymmällään.

”En minä mikään seksihullu ole”, Marilynne totesi.

Vitsiksi tarkoitettu lause kuulostikin harmittavan ryppyotsaiselta. Matthew saattaisi erehtyä luulemaan, ettei hänellä ollut lainkaan huumorintajua.

Mies vetäytyi taaksepäin ja kohensi silmälasejaan. Hän kulautti teensä loppuun nopealla pään heilautuksella.

Marilynne oli juuri kysymäisillään, työskentelikö Matthew kenties Berkeleyn yliopistossa, kun tämä nosti tarjottimensa ja totesi: ”Toivon, että nautit lounaastasi.”

Jokin äänensävyssä sai lauseen kuulostamaan ennemminkin uhkaukselta kuin toivotukselta.

Jos Marilynne flirttitaidot kaipasivat päivittämistä, niin Matthew’n olisi aloitettava ihan alkeista. Huumori ei tainnut olla miehen vahvin laji.

Rakennus, jossa joogatunnit pidettiin, sijaitsi rannan tuntumassa. Tila oli sekoitus jättimäistä tiipiitä ja mökkiä, seinät kangasta ja lattiat lautaa. Meren puolella oli rivi muovisia ikkuna-aukkoja.

Marilynne oli ahtautunut uusiin joogavaatteisiin huoneensa parvella. Kukkakuvioiset trikoot sopivat, mutta toppi kiristi rintakehän kohdalta, ja hän oli melkein reväyttänyt olkapäänsä pujottaessaan sen päälleen.

Matot oli aseteltu lattialle riveittäin hevosenkengän muotoon. Marilynne löysi itselleen paikan takarivistä ikkuna-aukkojen vierestä. Aaltojen pauhu kantautui sisälle teltaan-kin, mutta taustakohinaan oli alkanut jo tottua.

Kun Marilynne oli laskenut takamuksensa joogamatolle ja saanut jalkansa kiedottua risti-istuntaan vain lievää väkivaltaa käyttäen, hänen eteensä ilmestyi kolme naista. Nämä istuutuivat vierekkäisille matoille ja katsoivat toisiaan kuin jakaisivat suuren salaisuuden.

Joogaopettaja oli nukenkasvoinen nainen, jolla oli paksu, kiharana ryöpsähtelevä tukka. Hän toivotti osallistujat tervetulleeksi matalalla yökerholaulajan äänellä. ”Te jotka olette täällä ensimmäistä kertaa. Minä lupaan. Tämä viikonloppu tulee olemaan teille järisyttävä kokemus. On alkanut uusi vuosikymmen. On syntymässä uusi nainen. Uusi mies. Olen tästä kaikesta hyvin innoissani. Kaaos johtaa uuteen aikakauteen ja uuteen maailmanjärjestykseen. Voitte kutsua minua Ankeksi.”

Lyhyet päälauseet loivat vaikutelman vahvasta sanomasta, vaikka todennäköisesti kyse oli pikemminkin puutteellisesta kielitaidosta, joka määritteli pisteen paikat Anken puheessa.

Anke pyysi jokaista esittelemään itsensä. Kukaan ei maininnut ammattiaan tai työpaikkaansa. Sen sijaan kaikki luettelivat aikaisemmat retriittinsä ja gurunsa. Jo näinkin pienellä otannalla joogaharrastus näytti korreloivan itse-tyytyväisyyden kanssa. Mitä enemmän retriittejä ja kursseja osallistuja luutteli, sitä säteilevämpi hymy loisti tämän kasvoilla.

Kun Marilynneen vuoro tuli, hän kertoi käyvänsä työpaikkansa jooga- ja meditaatiotunneilla aina kun aika-
taulu antoi myöten. Hän jätti mainitsematta, että kiireisiin päiviin mahtui harvemmin edes ruokataukoja, saati sitten rentoutumishetkiä, joissa istuttiin lattialla saamatta mitään konkreettista aikaan.

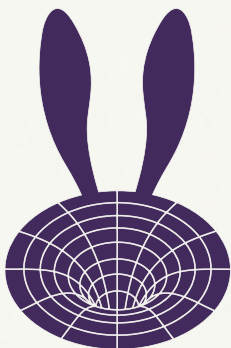
Kierroksen jälkeen Anke kehotti heitä nostamaan oikean

käden peukalon ja nimettömän pystyyn. Tehtävä osoittautui vaikeammaksi kuin Marilynne oli kuvitellut. Hän sulki Anken kehotuksesta silmänsä ja alkoi vuorotella hengitystään sierainten välillä käyttäen sormiaan apuna. Kun he viimein saivat luvan hengittää molemmilla sieraimilla, ilma tuntui moninkertaisesti raikkaammalta. Tässäkö oli new age-liikkeen positiivisen ajattelun ydin? Tekemällä asiat tarkoituksellisesti vaikeammiksi mieli manipuloitiin aistimaan ympäröivä maailma toisin? Markkinoinnin näkökulmasta idea vaikutti jatkokehittelyn arvoiselta, Marilynne innostui. Ehkä kaiken ei tulisikaan olla aina täysin intuitiivista. Hän nostaisi ajatuksen esille heti maanantain kokouksessa.

Venytyksiin siirryttäessä osallistujat kuoriutuivat huppareistaan ja villapaidoistaan ja Marilynne huomasi tulleetensa paljaan ihon ja vartalonmyötäisten trikooasujen ympäröimäksi. Jättitiipiin sisälämpötila oli noussut. Hän veti joogahousujen resoria kohti napaa. Pehmeä ja joustava vaate oli miellyttävää vaihtelua tiukalle jakkupuvulle ja korkokengille, joita hän käytti aina töissä. Topin kireyskään ei enää haitannut, keho oli ilmeisesti tottunut sen puristukseen.

Kun he kääntyivät seisomaan sivuttain soturiasentoon, jalat ja kädet auki levitettyinä, Marilynne huomasi edessään joogaavan naisen pyöristyneen vatsan. Kyse oli todennäköisesti esikoisesta, sillä nainen näytti nuorelta. Ottaen huomioon linnunluisen ruumiinrakenteen meneillään oli varmaan jo viimeinen kolmannes, Marilynne ynnäsi.

Taivuttaessaan Anken opastuksella ylävartalonsa soturi kakkosesta rauhalliseen soturiin Marilynne tunsu ilkeän vihlausun alavatsassaan. Lounaalla syöty punajuurikeitto ja lehtikaali muljahtelivat eteenpäin hänen suolistossaan.

Kalifornian Piilaakson vanhoille asukkaille teknologiajättien tulo on merkinnyt suurta muutosta. Kiinteistöjen hinnat ovat nous-

seet pilviin ja kaduilla kiertelevät robottiautot. Leskimies Ray ei enää tunnista asuinaluetta entisekseen. Naapurissa vanhempiansa talossa asuva Christen jou-
tuu tekemään kahta työtä pärjätäkseen taloudellisesti.

Yritykset panostavat kilpaa virtuaalitodellisuuden kehittämiseen. Teknologiyhtiö Vizionsia johtaa suomalainen Jarkko, jonka kehittämän moniaistisen laitteen luvataan mullistavan virtuaalisen kommunikaation. Markkinointijohtaja Marilynne ideoi uusia käyttötarkoituksia keksinnölle, jonka turvallisuudesta ei ole mitään takeita. Voisiko ihmisen suruprosessin optimoida?

**LAAKSO ON AIKAMME ILMIÖITÄ SYVÄLUOTAAVA EPISODI-
ROMAANI. KAHDEKSASSA TOISIINSA KIETOUTUVASSA
TARINASSA PIILAAKSON ASUKKAAT ETSIVÄT KADOTET-
TUA YHTEYTTÄ ITSEENSÄ JA TOISIINSA.**

9

789520470357